

Arrest

nr. 288 990 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 31 maart 2021.

1.2. Op 22 november 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en zijn voogd.

1.3. Op 15 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaans staatsburger van het Pashtunvolk. Je bent afkomstig van het dorp Zmarki Kheil, in de Sangar vallei, district Alingar, provincie Laghman. Je bent zeventien jaar oud op het moment van jouw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Jouw broer N. ging naar de madrassa en zou zich daar aangesloten hebben bij de taliban. Pas vijftien dagen voor het incident waarbij jouw broer en vader omkwamen, kwam jouw familie te weten dat hij zich bij hen had aangesloten.

Jullie gezin had gronden in Chopanam. De mensen daar, van de K.K.familie, beweerden echter dat die gronden hen toe behoorden. Hierdoor hadden jullie al jaar en dag een conflict met deze familie, die banden zou hebben met de taliban.

Op een dag ging jouw vader de velden in Chopanam irrigeren. De zoon van een zekere S. van de K.K. familie kwam naar de velden en probeerde jouw vader te beschieten. Jouw vader was hier echter op voorbereid, en schoot toen zelf op de zoon van S., waarop deze overleed. De persoon die toen gedood werd door jouw vader, zou lid geweest zijn van de taliban.

Na dit incident liep jouw vader weg van de velden en verstopte hij zich gedurende zes dagen in het huis van jouw maternale oom en soms ook in het huis van zijn zussen.

Zes dagen later, omstreeks elf dagen voor jouw vertrek uit het land, pleegde de overheid een inval op jullie huis. Zij zouden hiertoe aangezet zijn door de K.K. familie. Hierbij werden jouw vader en broer Nasir gedood.

Nadat jouw huis vernietigd werd, verbleef je nog elf dagen in het huis van jouw maternale oom in het naburige dorp Dindu Kano.

De K.K. familie had veel geld en macht in de regio. Toen jullie in het huis van jouw maternale oom verbleven, zouden zij een manier gevonden hebben om de overheid in te lichten over het feit dat jij ook bij de taliban zou gediend hebben.

Hierop vielen de autoriteiten ook jouw broer R. lastig tijdens zijn werk als taxichauffeur. Ze zeiden dat ze wisten dat zijn broer bij de taliban was en dat hij zelf ook bij de taliban zou zijn en het daarom niet toegelaten was dat hij naar het centrum van Laghman zou gaan.

Omwille van bovenstaande redenen besloten jouw maternale oom en broer R. dat je het land moest verlaten. Je was toen veertien jaar oud.

Jouw moeder verblijft nog steeds bij jouw maternale oom in D. K., samen met jouw zus M. en broer A. T..

Jouw broer R. verliet samen met jou Afghanistan. In Iran raakten jullie van elkaar gescheiden. Hij zou van daar terug gestuurd zijn naar Afghanistan. Na zijn deportatie ging R. naar jouw familieleden in Dindu Kano.

Nadat hij drie dagen terug was bij jouw familie in de Sangar vallei, ging hij samen met jouw broer S. winkelen in het dorp. Ze kwamen echter niet meer terug naar huis. Jouw familie mocht sinds dan niets meer over hun lot vernemen.

Daarnaast haal je ook nog aan dat je Daesh vreest die ook actief waren in jouw regio. Zij zouden daar verantwoordelijk geweest zijn voor explosies en zouden mensen dwingen zich bij hen aan te sluiten.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: de enveloppe waarmee jouw documenten jou werden toegestuurd, jouw taskara, de taskara van jouw vader, foto's van de vernielingen aan jouw huis, een foto van de restanten van het lichaam van jouw vader na zijn dood, foto's van jouw broer Nasir die bij de taliban was (toen hij bij de taliban was en na zijn overlijden), een brief van de schooldirecteur/dorpshoofd, een nota van jouw advocaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw verklaarde land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet je niet kan worden toegekend. De reden daarvoor is dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen omtrent de problemen die jij en jouw familie zouden gekend hebben met de K.K. familie die banden had met de taliban.

In dit opzicht moet allereerst benadrukt worden dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) amper sprak over het grondconflict dat aan de basis lag van deze problemen. Je verklaarde daarover toen enkel dat jullie een familieprobleem hadden in Afghanistan met de familie K.K. en dat deze familie bij de taliban zat (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd wat voor probleem dit was, raakte je niet verder dan te opperen dat dit een conflict was van lang geleden en dat je het niet weet (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit jouw verklaringen bij het CGVS blijkt echter dat je al sinds je een kind was op de hoogte zou zijn geweest van het grondconflict met de familie K.K. (CGVS, p. 27-28). Gevraagd om welke reden je hierover dan niet meer vertelde bij de DVZ en daar enkel zei dat je niet wist waarover dit ging, stelde je dat je toen niets meer vertelde omdat ze daar zeiden dat je enkel in het kort moest vertellen en dat ze dat toen vroegen over de vijandschap en je daar zei dat jullie al van lang geleden een vijandschap hadden (CGVS, p. 24-28). Dit klaart echter niet uit om welke reden je dan niet meer kon vertellen over die vijandschap of om welke reden je daar zelfs letterlijk verklaarde daar niet meer over te weten, wat regelrecht ingaat tegen jouw verklaringen bij het CGVS hierover. Dat zij daar enkel vroegen om hierover kort te zijn, kan niet dienen als verschoningsgrond, gezien uit het verslag van jouw interview daar blijkt dat zij hierover zelfs bijvragen stelden, waarop je geenszins verdere uitleg gaf over het conflict (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Nog frappanter, is dat je daar zelfs niet vertelde over de moord op de zoon van S., die door jouw vader gepleegd zou zijn (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit jouw relaas bij het CGVS blijkt dit element echter cruciaal, gezien dit de katalysator was van de verdere vervolgingsfeiten die jou en jouw familie in Afghanistan overkomen zouden zijn (CGVS, p. 20-21). Je geeft bovendien aan dat je al sinds de dag van de moord op de hoogte was van hetgeen er toen was gebeurd (CGVS, p. 27). Gezien je dus ook hierover reeds kennis had van voor jouw vertrek uit Afghanistan, kan verwacht worden dat je dit element op zijn minst vermeld zou hebben tijdens jouw interview bij de DVZ. Hierop gewezen, haal je enkel aan dat je daar de korte versie gaf en dat men jou daar zei dat het OK was en niet om verdere details vroeg (CGVS, p. 27-28). Gezien dit element echter cruciaal blijkt te zijn zoals hierboven reeds werd aangegeven en jou bij de DVZ letterlijk gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot jouw vlucht uit jouw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5), kan dit allerminst dienen als uitklaring. Temeer gezien je daar wel melding maakte van andere, minder cruciale elementen in jouw relaas, zoals dat jouw vader nadat hij jouw broer confronteerde met zijn lidmaatschap bij de taliban geslagen werd door de K.K. familie (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook dit kan je na confrontatie niet verschonon, gezien je ook hierop

enkel opwerpt dat je toen vertelde dat vader geslagen werd en men jou daar toen zou gezegd hebben dat het OK was (CGVS, p. 27-28). Bovenstaande elementen doen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over het probleem met de K.K. familie en jouw vrees ten opzichte van de taliban die hieruit zou volgen dan ook teniet.

Uit jouw verklaringen zou blijken dat het conflict met de K.K. familie al bestond van voor jouw geboorte (CGVS, p. 24). Gevraagd om welke reden er dan plots een vuurgevecht uitbrak tussen jouw vader en de zoon van S., en wat dus de aanleiding was voor deze plotse escalatie in een jarenlang conflict, kan je ook hier geen verdere uitklaring bieden. Je geeft hierover aanvankelijk enkel aan dat jouw vader toen water ging geven op de velden en dat deze persoon hem toen wilde doden (CGVS, p. 25). Pas wanneer dit nogmaals gevraagd wordt, geef je hierover enigszins een reden op. Je stelt dat het conflict al jaren voortging, dat ze steeds problemen maakten toen vader de velden ging irrigeren, maar dat ze toen ze bij de taliban gingen besloten jouw vader te doden en jullie allemaal af te maken (CGVS, p. 25). Gevraagd wanneer zij zich dan bij de taliban hadden aangesloten, verklaar je dat dit al van lang geleden was, van toen de taliban werden opgericht (CGVS, p. 25). Hierdoor kan je op deze wijze dan ook onmogelijk de plotse escalatie in het conflict in de periode voor jouw vertrek uit Afghanistan verder uitklaren. Ook zo wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Wat verder frappeert, is dat je verklaart dat je op de nacht van de inval door de overheid thuis was, samen met jouw gezinsleden en de zus van jouw vader (CGVS, p. 27). Nochtans zouden jullie daarvoor door jouw moeder naar het huis van de zus van jouw vader gestuurd zijn omdat ze bang was dat de mensen van de K.K. familie naar jullie huis zouden komen en jullie iets zouden aandoen (CGVS, p. 27). In dit opzicht kan het CGVS niet aannemen om welke reden jullie dan plots gewoon terug naar huis zouden gaan. Hierop gewezen, kan je enkel aangeven dat jullie toen thuis waren en dat de zus van jouw vader daar toen ook was (CGVS, p. 27). Hiermee geef je allerminst uitklaring voor bovenstaande. Nogmaals gevraagd om welke reden jullie toen allemaal terug thuis waren als jouw familie vreesde om net daar problemen te krijgen met de K.K. familie, zeg je enkel dat jullie de nacht ervoor ook al thuis waren en dat jullie niet dachten dat er zoiets als die raid kon gebeuren (CGVS, p. 27). Gezien jullie echter wel vreesden voor problemen met de K.K. familie zelf die volgens jouw eigen verklaringen erg veel macht hadden in de regio (CGVS, p. 24), kan ook dit niet weerhouden worden als valabele verschoning. Nogmaals wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op deze manier aangetast.

Nog blij je geen overtuigende verklaringen te kunnen geven over de link tussen de K.K. familie en de raid door de overheid op jouw huis. Gevraagd hoe je weet dat deze familie daar achter zat, kan je enkel aangeven dat jullie een probleem met hen hadden (CGVS, p. 33), waaruit dus allerminst concrete indicaties kunnen afgeleid worden. Nog is het voor het CGVS niet plausibel dat een dergelijke familie die zoveel macht had in de regio, en bovendien banden had met de taliban, die volgens jou de controle hadden in de regio (CGVS, p. 24, 19-21), via de overheid (hun eigen vijanden) wraak zouden nemen op jullie familie en niet via de taliban zelf. Hierop gewezen, stel je dat zij dit zo zouden gedaan hebben omdat ze geen slechte naam wilden in de regio (CGVS, p. 28). Gezien je echter zelf verklaarde dat zij zo machtig waren in de regio (zie boven), kan het CGVS niet aannemen dat dit voor hen een doorslaggevende reden zou geweest zijn. Uit jouw verklaringen bleek bovendien dat het niet evident was voor de overheid om een inval uit te voeren op jouw regio. Zij hadden daar geen vaste basissen en voerden enkel soms een operatie uit waarna ze de regio terug dienden te verlaten (CGVS, p. 19-20). Dat de K.K. familie die wel voldoende machtsmiddelen in de regio had, en banden had met de lokale machthebber dan ook op hen zou rekenen om jullie af te maken, kan niet aannemelijk geacht worden. Ook bovenstaande stelt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de proef.

Daarnaast is het in het kader van de beweerde problemen met de taliban en familie K.K. in jouw regio van herkomst niet aannemelijk dat jouw broer R. naar deze regio terugkeerde indien hij daar net vervolging door bovenstaande personen vreesde. Je verklaart hierover ook zelf dat deze personen erg machtig waren in de hele regio van Sangar, waar ook jouw maternale oom leefde en naar waar jouw broer toen terugkeerde (CGVS, p. 24). Hierop gewezen, opper je enkel dat R. geen andere keuze had (CGVS, p. 24). In het licht van de beweerde problemen en het feit dat jouw broer hierdoor de beslissing nam het land te verlaten en dit vertrek ook bewerkstelligde (CGVS, p. 20-21), kan niet aangenomen worden dat hij na zijn deportatie gewoon naar deze regio zou terugkeren. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling gezet.

Bovendien blij je geen consistente verklaringen te kunnen afleggen over de manier waarop jouw broer toen leefde in jullie regio na zijn deportatie. Bij de DVZ verklaarde je namelijk dat hij toen ondergedoken leefde, zich verscholen hield, wat niet te rijmen valt met jouw verklaringen op het CGVS waaruit blijkt dat

hij toen gewoon naar de winkel in het dorp ging (CGVS, p. 14-15). Hierop gewezen, stel je dat je niet weet wat ze wilden of bedoelden, maar dat ze toen aan jouw moeder zeiden dat ze naar de winkel gingen (CGVS, p. 14-15). Dit klaart bovenstaande inconsistentie echter geenszins uit. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen uitgehoud.

Nog merkwaardiger, is dat je bij de DVZ niets verklaarde over de verdwijning van jouw broers R. en S. (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8). Gevraagd naar de verblijfplaatsen van jouw broers, stelde je daar dat S. bij jouw maternale oom in Sangar verbleef en beweerde je over R. enkel dat hij gedeporteerd werd en zich verschuilde in Afghanistan (Verklaring DVZ, vraag 17). Hierop gewezen tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS, stel je enkel dat je hierover wel verteld zou hebben bij de DVZ (CGVS, p. 24). Dit kan echter allerm minst dienen als uitklaring, gezien dit geenszins blijkt uit jouw verklaringen bij de DVZ. Bovendien werd jou in het begin van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of je enige problemen of opmerkingen te melden had omtrent jouw persoonlijk onderhoud bij de DVZ. Je verklaarde hierover toen dat je geen opmerkingen had en zei dat er geen fouten waren, enkel iets over een naam maar dat je niet meer goed weet of het nu om de naam van jouw zus ging of iets anders (CGVS, p. 6). Bovenstaande doet de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dan ook enkel verder teniet.

De loutere bewering van jouw advocaat in zijn conclusie dat de taliban jou zouden kunnen rekruteren (zie groene map, nota advocaat) werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling. Uit jouw verklaringen blijkt immers nergens een vrees voor rekrutering door de taliban aangehaald te zijn (zie NPO CGVS). Dat jouw advocaat dit wel beweert, blijkt dan ook louter een blote bewering die geenszins verder gestaafd kan worden met enige concrete indicaties van een dergelijke vrees in jouw hoofde. Ook de bewering van jouw advocaat in zijn conclusie dat jij wordt "verdacht de taliban verraden te hebben, hetgeen duidelijk geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van de familie van verzoeker" (zie groene map, nota advocaat), vindt geen steun in jouw eigen verklaringen hieromtrent, die wat betreft de problemen met jouw familie met de taliban, niet aannemelijk geacht kunnen worden (zie boven). Ook dit kan daarom geen ander licht werpen op de beoordeling van het CGVS.

Ten tweede kan ook geen geloof gehecht worden aan jouw beweerde vrees ten opzichte van de Afghaanse overheid omwille van het lidmaatschap van jouw broer bij de taliban en gebaseerd op het incident dat jouw familie hierdoor met de Afghaanse overheid zou meegemaakt hebben.

In dit opzicht moet ten eerste benadrukt worden dat er niet zomaar geloof gehecht kan worden aan jouw beweringen omtrent het lidmaatschap van jouw broer bij de taliban. Je blijkt immers amper tot geen informatie te kunnen geven over zijn lidmaatschap of activiteiten bij de taliban. Zo blijkt je niet te weten wanneer hij zich aansloot bij de taliban, om welke reden hij zich bij hen aansloot, welke taken of verantwoordelijkheden hij bij de taliban zou hebben uitgevoerd (CGVS, p. 29-30). Daarbij kunnen jouw verklaringen over hoe en wanneer jouw vader op de hoogte kwam van zijn lidmaatschap en de confrontatie tussen jouw vader en broer hierover niet overtuigen. Op het CGVS verklaar je hierover dat er een persoon was die jouw vader foto's toonde van jouw broer waaruit af te leiden was dat Nasir lid was van de taliban en dat jouw vader dit hierna thuis vertelde en Nasir sloeg (CGVS, p. 29-30). Gevraagd of dit de eerste keer was dat jouw vader jouw broer confronteerde met geruchten over zijn lidmaatschap bij de taliban, stel je van wel (CGVS, p. 30). Dit komt echter niet overeen met hoe je op de DVZ verklaarde dat jouw vader verschillende keren dergelijke geruchten hoorde en jouw broer toen ook verschillende keren hiermee confronteerde, maar dat hij toen altijd ontkende (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, ontken je dit zo verklaard te hebben op de DVZ. Je stelt dat je daar toen niet zei dat mensen verschillende keren aan jouw vader hadden gezegd dat jouw broer bij de taliban zat, maar dat je wel zei dat jouw vader toen verschillende keren met jouw broer hierover had gesproken (CGVS, p. 30). Vooreerst blijkt uit jouw verklaringen bij de DVZ wel kan afgeleid worden dat jouw vader verschillende keren geruchten hoorde over het lidmaatschap van jouw broer bij de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook hier moet erop gewezen worden dat je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om opmerkingen te formuleren bij jouw interview daar, en hierover niets vermeldde (zie boven). Daarnaast kan je met bovenstaande ook geenszins uitklaren om welke reden je dan op het CGVS verklaarde dat het de eerste keer was dat jouw vader jouw broer toen confronteerde, als dit niet zo zou geweest zijn (zie boven). Bovenstaande elementen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Bovendien werd jou in verband met bovenstaande vrees voor de overheid gewezen op het feit dat zij van de macht verdreven werden sinds de taliban de macht overnam in Afghanistan (CGVS, p. 22). Je verklaart hierover dat dit inderdaad zo is, maar dat je sinds dan jullie vijanden in verband met het grondconflict vreest, die lid zijn van de taliban (CGVS, p. 22). Nogmaals dient hier herhaald te worden dat aan jouw

verklaringen omtrent jouw vrees in dit verband geen geloof gehecht kan worden. Je haalt in dit opzicht nog aan dat je ook de Afghaanse overheid blijft vrezen in het geval zij terug aan de macht zouden komen in Afghanistan (CGVS, p. 22). Jouw vrees voor de overheid blijkt echter voort te komen uit de problemen die jouw familie kende met de K.K. familie gezien zij de overheid over jullie inlichtten en achter de inval door de overheid op jullie huis zouden hebben gezeten (zie boven). Gezien uit bovenstaande argumenten echter blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die jouw familie met de K.K. familie zou gekend hebben en de incidenten die daaruit voortvloeiden, kan ook aan jouw verklaringen omtrent de vrees voor de overheid in dit verband geen geloof gehecht worden.

Ten derde kan ook jouw aangehaalde vrees ten opzichte van Daesh niet weerhouden worden om in jouw hoofde aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Hierover moet ten eerste gewezen worden op het feit dat je over deze vrees met geen woord repte tijdens jouw vrije relaas op het CGVS, wat de geloofwaardigheid en gegrondheid van deze vrees reeds ten stelligste relativeert (CGVS, p. 20-21). Pas nadat jou tot tweemaal toe expliciet gevraagd wordt op het CGVS of je buiten de regering, taliban en de K.K. familie nog andere personen of groeperingen vreest, haal je ook jouw vrees ten opzichte van Daesh aan (CGVS, p. 20-23). Pas op dit moment verklaar je dat Daesh ook aanwezig was in jullie gebieden, stel je dat zij daar verantwoordelijk waren voor explosies en dat zij mensen zouden verplichten zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 23). Gevraagd om welke reden je dit dan niet vermeldde tijdens jouw vrije relaas, toen jou gevraagd werd alles te vertellen wat je vreest, en pas nadat jou tot tweemaal toe gevraagd werd of je nog andere groeperingen vreesde, stel je dat je toen dacht dat jou gevraagd werd of je een probleem had met de regering of met andere groepen die daar zijn (CGVS, p. 23). Gezien jou toen letterlijk gevraagd werd alles te vertellen en of je nog andere groeperingen dan de voornoemde vreesde, kan je hiermee geenszins verschooning bieden.

Daarenboven kan je voornoemde vrees ten opzichte van Daesh geenszins concretiseren en op geen enkele manier aannemelijk maken dat jij persoonlijk het risico zou lopen door hen gevisieerd te worden in Afghanistan. Zo blijkt uit jouw verklaringen dat zij actief waren in een ander district, Alishang, en dat er enkel geruchten waren dat ze in jullie regio naar de bazaars kwamen (CGVS, p. 23). Je verklaart wel te denken dat zij jou zouden proberen rekruteren, maar komt ook hierover niet verder dan de hypothetische verklaring dat ze dit zouden vragen indien ze naar jouw regio zouden komen (CGVS, p. 23). Gevraagd om welke reden je dan denkt dat dit zou gebeuren, kan je enkel zeggen dat zij dat zouden doen om hun groepering sterker te maken (CGVS, p. 23). Ook wanneer jou gevraagd wordt naar enige concrete indicaties om aan te kunnen nemen dat ze jou persoonlijk zouden kunnen viseren voor rekrutering, stel je enkel dat ze niet persoonlijk voor jou zouden komen, maar dat indien ze naar jouw regio zouden komen, ze daar hetzelfde zouden doen als in Alishang, van waar er geruchten waren dat ze mensen dwongen hun zonen aan hen af te staan (CGVS, p. 23). Uit bovenstaande blijkt dan ook dat jouw beweerde vrees ten opzichte van Daesh louter hypothetisch en geenszins concreet of persoonlijk geacht kan worden. Ook dit element kan daarom niet volstaan om jou een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Het loutere feit dat jouw advocaat ook melding maakt van potentiële rekrutering in zijn nota, kan hier om dezelfde redenen niets aan veranderen.

Je brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Je verwijst in dit opzicht enkel naar de vluchtmotieven die hierboven reeds besproken werden en ongeloofwaardig geacht werden door het CGVS (CGVS, p. 17, 33), namelijk de problemen die jouw familie had met de K.K. familie die banden zou hebben met de taliban. Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Jouw advocaat voegt in zijn conclusie toe dat jij een risicoprofiel hebt als jonge verwesterste Afghaan, maar verwijst slechts naar algemene informatie in dit verband (zie groene map, nota advocaat). Ook jij laat na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent, gezien je bovenstaand motief geenszins aanhaalde tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie NPO CGVS). Hierdoor moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofde kan worden afgeleid. Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jou niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Dat jij volgens je advocaat ook te maken kan krijgen met het “stigma of failure” in geval van terugkeer naar Afghanistan omdat migratie naar Europa verwachtingen schept (zie groene map, nota advocaat) betreft opnieuw niet jouw asielmotieven als dusdanig. Jouw advocaat verwijst in deze slechts naar algemene rapporten die op jouw persoonlijke situatie geen betrekking hebben.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

Waar je advocaat aanvoert dat jij in ondergeschikte orde aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de precaire en onveilige situatie in jouw land en regio van herkomst, verwijzend naar algemene rapporten en informatie dient verwezen naar de beoordeling van het CGVS over deze elementen (zie infra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte

aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de *Integrated Food Security Phase Classification*, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van

die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte

mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan

aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die je voorlegt, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Jouw taskara en die van jouw vader en de enveloppe waarmee jouw documenten jou werden toegestuurd, kunnen enkel jouw verklaringen over jouw identiteit, herkomst, nationaliteit en familiebanden ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Over de nota van jouw advocaat werd hierboven reeds aangegeven om welke reden ook dit document niet bij machte is een ander licht te werpen over de conclusies van het CGVS. Je legt ook een brief van de schooldirecteur/malik neer, waarin deze verklaart dat er een aanval door de overheid plaatsvond op jouw huis, dat jouw vader en broer toen omkwamen en dat jij hierna het land verliet. Ten eerste moet hierover benadrukt worden dat een dergelijk document een gesolliciteerd karakter vertoont en louter opgesteld kan zijn met het oog op jouw verzoek om internationale bescherming. Daarom kan dit ook niet als een objectief element dat jouw verklaringen ondersteund gezien worden. Bovendien betreft dit een handgeschreven document, dat louter een erg onduidelijke stempel bevat. Een dergelijk document kan dus eigenlijk door eender wie geschreven zijn, wat de bewijswaarde van dit document nog verder onderuithaalt. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Je legt nog foto's neer van de vernielingen aan jouw huis, de restanten van jouw vader en van jouw broer Nasir.

Over de foto's van de vernielingen aan jouw huis, moet benadrukt worden dat nergens uit deze foto's afgeleid kan worden dat dit wel degelijk jouw huis zou zijn of dat de vernieling van dit gebouw enig verband houden met jouw verklaringen hierover. Over de foto's van de restanten van jouw vader moet dan weer benadrukt worden dat dit een erg onduidelijk foto betreft, waaruit niet kan afgeleid worden dat wat daar vastgehouden wordt wel degelijk menselijke resten zijn, noch dat dit de resten van jouw vader zouden zijn of dat zijn dood het gevolg zou zijn van de incidenten die jij in dit verband aanhaalt. Over de foto's van

jouw broer moet beklemd worden dat nergens uit deze foto's afgeleid kan worden dat dit wel degelijk om jouw broer gaat, dat deze persoon overleden is ten gevolge van de incidenten die jij aanhaalt, of dat deze persoon banden had met de taliban. Jij verklaart nog dat dit duidelijk zou zijn uit het feit dat hij een kalashnikov vasthoudt (CGVS, p. 30). In de foto's die jij voorlegt, is een dergelijk wapen echter nergens zichtbaar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er vooreerst op, onder verwijzing naar rechtsleer, dat de verklaringen van kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Hij volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld en verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Raad inzake het afleggen van bedrieglijke verklaringen volgens de welke dit niet volstaat om de vluchtelingenstatus te weigeren en het UNHCR Handbook.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van de verzoeker en dat om de geloofwaardigheid te beoordelen rekening moet worden gehouden met de intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen en verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad hierover. Hij stelt dat eventuele tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na minutieus vergelijken van beide verklaringen en dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoeker weinig aannemelijk zou zijn. Hij wijst er op dat verwerende partij zelf veel eigen interpretaties maakt van de feiten, zonder dat deze gesteund zijn op objectieve informatie en dat evenmin zomaar kan gesteld worden dat aan de interpretaties gesteund zijn op objectieve informatie. Verzoeker meent dat hij een risicoprofiel heeft gebaseerd op de problemen met de K. familie die banden hadden met de taliban en wijst er op dat de vader en broer werden vermoord. Hij citeert uit de beleidsnota van het CGVS inzake risicogroepen in Afghanistan (internetlink) en stelt te vrezen om gerekruteerd te worden door de taliban. Verzoeker wijst er op dat de rekrutering van kinderen en jongeren een gekend fenomeen is en verwijst naar het Nederlandse ambtsbericht van maart 2022. Verzoeker stelt dat hij ervan verdacht wordt de taliban verraden te hebben, wat duidelijk geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van de familie van verzoeker en aangezien hij en zijn familie zich niet geschikt hebben naar de eisen van de taliban wordt hij gezien als een spion en verrader zodat hem een politieke overtuiging wordt toegeschreven en er kan geen bescherming ingeroepen van de Afghaanse staat in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker moet beschouwd worden als behorende tot de groep van jonge verwesterde Afghanen die een specifieke sociale groep vormt in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat enerzijds gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd en dat anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit internaliseren. Hij verwijst hierover naar Asylus, "Afghanistan COI Repository", 1- 29 September 2021, 23 September 2021 (internetlink). Verzoeker verwijst vervolgens naar studies van F. Stahlmann van 2019, Schuster en Majidi over terugkeer van 2013 en E. Bowerman "Risks encountered after forced removal: the return experiences of young Afghans", FMR 2017.

Hij wijst er op dat uit onderzoek van Oeppen en Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verzoeker wijst vervolgens op het EASO COI Report: "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017 en citeert hieruit alsook uit het EASO verslag 2020. Hij stelt dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen en dat de daden waaraan personen onder dit profiel vallen kunnen neerkomen op vervolging bijvoorbeeld door familieleden, conservatieve

elementen in de samenleving en opstandelingen. Hij stelt verder dat het aannemelijk is dat het veel lastiger is voor kwetsbare kinderen om bescherming te vinden dan voor volwassenen omdat zij doorgaans een beperkter sociaal netwerk hebben. Hij stelt dat *in casu* dit sociaal netwerk ontbreekt en dat minstens dient gesteld te worden dat dit netwerk niet de nodige bescherming kan bieden. Hij stelt dat onderzocht zou moeten worden of ouders daadwerkelijk in staat zijn om hun kinderen voldoende te beschermen en dat gevluchte kinderen bijzondere ontwikkelingsnoden hebben. Daarom kan gesteld worden dat de drempel voor het aannemen van een vluchtelingenstatus voor een kind lager ligt dan bij volwassenen, zoals ook het UNHCR bepleit.

Er kan ook sprake zijn van een kindspecifieke vrees die noopt tot internationale bescherming zoals uithuwelijking, eerwraak, kinderontvoering e.d. maar ook indien de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van socio-economische rechten. Verzoeker meent dat deze kindspecifieke vrees voor vervolging in deze aanwezig is en dat minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegeven en de vluchtelingenstatus toegekend.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsgronden. Hij wijst er vooreerst op dat de situatie in Afghanistan bijzonder precair is en wijst er op dat de taliban Afghanistan op zeer korte tijd heeft veroverd en de humanitaire situatie in het land sinds augustus 2021 snel is verergerd. Verzoeker verwijst naar een persbericht van de VN van 26 juli 2021 inzake het stijgende geweld en wijst er op dat het CGVS al op 16 augustus 2021 via haar website meldde dat de situatie door de machtsovername plots is gewijzigd en dus heeft besloten geen negatieve beslissingen meer te nemen. Hij verwijst ook naar de positie van het UNHCR van 17 augustus 2021 waarin de verslechtering van de algemene situatie in het land blijkt en dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan internationale bescherming doet toenemen en dat alle verzoeken om internationale bescherming moeten behandeld worden via eerlijke en efficiënte procedures. Verzoeker verwijst en citeert vervolgens uit een aantal persartikels op VRT NWS, The New York Times, the Journal, RTBF en Le Soir die allen dateren van augustus 2021 en waaruit volgens verzoeker blijkt dat de overname van het land een uiterste verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg heeft. Hij stelt dat deze informatie toont dat de dreiging in Afghanistan op heden zeer significant is en de veiligheid van burgers niet kan gegarandeerd worden en dat het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Verzoeker gaat vervolgens in op de ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Verzoeker stelt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omdat de gehele provincie Laghman als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden. Hij wijst op het arrest Diakité van het HvJ en wijst op het rapport van EASO, "*Afghanistan Security Situation*" van september 2021 en stelt dat verwerende partij heeft nagelaten een concrete analyse te maken van de het district van verzoeker, dat onder controle staat van de taliban. Verzoeker citeert het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken voor Afghanistan en stelt dat het buiten kijf staat dat personen die in Laghman wonen hun leven of persoon riskeren als gevolg van het willekeurig geweld als gevolg van het gewapend conflict. Hij wijst er op dat er geen twijfels zijn over zijn woonplaats en datum van vertrek en dat aan hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Hij wijst er ook op dat een vestigingsalternatief onmogelijk is.

Vervolgens gaat verzoeker in op de vervolgingsgrond foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij wijst op het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM en stelt dat wanneer de humanitaire en socio-economische situatie in een land dermate ernstig is, dit in sommige gevallen kan resulteren in onmenselijke behandeling die subsidiaire bescherming kan rechtvaardigen. Hij verwijst naar drie sleutelzaken van het EHRM met betrekking tot de vraag wanneer socio-economische omstandigheden de nodige drempel van ernst van artikel 3 van het EVRM bereiken en maakt daarbij een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden die worden veroorzaakt door actoren, enerzijds of door objectieve factoren anderzijds. Hij wijst er op dat in het arrest S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk waarin het Hof besloot dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld omdat Afghanistan een functionerende centrale regering had en infrastructuur, Afghanistan onder controle was van de regering en er een aanzienlijke aanwezigheid was van humanitaire hulporganisaties. Hij stelt dat *anno* 2022 deze punten sterk gewijzigd zijn nu de taliban Afghanistan niet op degelijke wijze kan besturen, de *de facto* regering zelf uit talibanstrijders bestaat, het aantal humanitaire hulporganisaties drastisch is gedaald en met grote tekorten kampen en dat Afghanistan wordt geconfronteerd met droogte en voedseltekorten. Verzoeker benadrukt dat veel westerse landen donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de machtsovername door de taliban, wat ook te merken viel op de tegenvallende donorconferentie van de VN op 31 maart die maar 2,4 miljard dollar wist op te halen. Verzoeker stelt dat Afghanistan met verschillende crisissen tegelijk kampt en dat niet kan worden uitgesloten dat de huidige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor, de taliban. Verzoeker stelt dat tegenover het risico op verlies van een menswaardig bestaan bij niet toekennen van een verblijfsstatuut het huidig bestaan van verzoeker kan gespiegeld worden, die momenteel op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en

positief bijdraagt aan onze samenleving. In geval van terugkeer zal dit tevens een zodanig psychologische ontreddeuring teweeg brengen dat gedwongen terugkeer een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Ondergeschikt wijst verzoeker op de twee situaties die worden onderscheiden in het arrest Elgafaji van het HvJ en wijst op zijn persoonlijke omstandigheden, met name dat hij slechts een beperkte scholing heeft gekregen en reeds meerdere jaren uit Afghanistan is vertrokken. Hij stelt dat hij niet over voldoende maturiteit beschikt om bij terugkeer gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die er verblijft. Hij besluit zijn betoog als volgt: *“Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn langdurig verblijf in het buitenland, zijn psychische problemen en zijn beperkte scholing een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit haar regio van herkomst. Bovenstaande vaststellingen betreffen persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, tezamen genomen, maken dat de verzoekende partij een kwetsbaar profiel heeft. Gelet op de nog steeds precaire, complexe en ernstige situatie in het district Alingar leidt dit kwetsbaar profiel ertoe dat de verzoeker in vergelijking met andere burgers op weg naar het district Alingar over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.”*

Verzoeker vraagt hem te erkennen als vluchteling, ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de beslissing BJB toe aan het dossier.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 9 maart 2023 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst,*

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoekschrift onder meer zijn originele taskara voor (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en de Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt door verwerende partij. Evenmin wordt betwist dat hij afkomstig is uit de provincie Laghman.

Bij registratie van zijn verzoek werd verzoeker bij de Dienst Voogdij aangemeld als niet-begeleide minderjarige. Verzoeker verklaarde 16 jaar oud te zijn en zijn administratieve geboortedatum is 31 maart 2005. De leeftijdstest uitgevoerd op 23 april 2021 bevestigde dat verzoeker jonger dan 18 jaar kon zijn. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen. De voogdij eindigt op 31 maart 2023.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees om door de K. familie, waarmee zijn familie een conflict had over gronden, te worden gedood. Volgens zijn verklaringen zou zijn vader een zoon van S. van de K. familie hebben gedood, waarna hij zich moest verbergen bij zijn maternale oom. Elf dagen voor verzoekers vertrek uit Afghanistan viel de overheid binnen in het huis van verzoekers familie op vraag van de familie K. waarbij zijn broer en vader werden gedood. Verzoekers huis werd vernietigd en verzoeker verbleef nog elf dagen bij zijn maternale oom vooraleer hij uit Afghanistan vertrok. Verzoeker verklaart ook dat vijftien dagen voor de inval in hun huis zijn familie was te weten gekomen dat zijn broer N. zich bij de taliban had aangesloten. De K. familie zou de overheid hebben gezegd dat ook verzoeker bij de taliban was. Verzoekers broer R. werd daarop lastiggevalen en werd niet langer toegelaten als taxichauffeur naar het centrum van Laghman te gaan. Er werd besloten dat verzoeker het land moest verlaten, samen met zijn broer R. Zij raakten evenwel gescheiden en R. werd vanuit Iran teruggestuurd. Daarna verdween R. samen met zijn andere broer S. toen ze gingen winkelen in het dorp.

De Raad stelt vast, na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting en in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de K. familie die banden zou hebben met de taliban niet aannemelijk maakt.

In de bestreden beslissing wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen hierover omdat:

- verzoeker amper sprak over het grondconflict dat aan de basis lag van deze problemen bij de DVZ, waar hij enkel zei dat ze een familieprobleem hadden en dat hij niet wist wat het conflict was omdat het al van lang geleden dateert, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij al van kinds af wist van het grondconflict met de familie K. en zijn stelling dat ze zeiden bij de DVZ dat hij kort moest zijn, dit niet kan verklaren nu uit de vragenlijst blijkt dat hem hierover nog bijvragen werden gesteld;
- verzoeker ook niet vertelde bij de DVZ over de moord die zou zijn gepleegd door zijn vader op de zoon van S., terwijl bij het CGVS blijkt dat dit de katalysator van zijn verdere problemen met de familie K. was en iedereen er van op de hoogte was zodat hij hier ook over wist toen hij vertrok uit Afghanistan en het feit dat hij kort moest zijn op de DVZ alweer geen verschoning biedt omdat hij wel minder cruciale elementen vermeldde, zoals het feit dat zijn vader werd geslagen door de K. familie nadat hij zijn broer had geconfronteerd met zijn lidmaatschap van de taliban;
- verzoeker verklaart dat hij op de nacht van de inval van de overheid thuis was samen met zijn gezinsleden en de zus van zijn vader terwijl hij tegelijk verklaarde dat hij naar het huis van de zus van zijn vader zou gestuurd zijn door zijn moeder omdat zij bang was dat de K. familie naar hun huis zou komen en zijn uitleg dat zij de nacht ervoor ook al thuis waren en niet dachten dat de raid kon gebeuren niet kan weerhouden worden als valabele verschoning omdat ze wel vreesden voor problemen met de K. familie zelf die volgens verzoekers verklaringen veel macht hadden in de regio;
- verzoeker geen overtuigende verklaringen kan geven over de link tussen de K. familie en de raid door de overheid en het voor het CGVS niet plausibel is dat een dergelijke machtige familie die bovendien banden had met de taliban een beroep zou doen op de overheid om wraak te nemen op zijn familie en niet via de taliban zelf. Bovendien verklaarde verzoeker dat de overheid geen vaste basissen had in de regio waardoor het niet aannemelijk kan geacht worden dat de K. familie die veel machtsmiddelen had en banden met de lokale machthebber, op hen zou rekenen om hen te doden;
- het niet aannemelijk is in het licht van deze beweerde problemen dat zijn broer R. naar hun regio terugkeerde indien hij daar vervolging vreesde door deze familie en verzoeker ook geen consistente

verklaringen aflegde over de manier waarop zijn broer toen leefde in de regio nu hij enerzijds verklaarde dat hij ondergedoken leefde bij de DVZ en bij het CGVS dat hij toen gewoon naar de winkel ging;

- het nog merkwaardiger is dat bij de DVZ niets verklaarde over de verdwijning van zijn broers R. en S.;
- de loutere bewering van zijn advocaat in zijn conclusie dat de taliban hem zouden kunnen rekruteren geen ander licht werpt op de beoordeling nu verzoeker nergens een vrees heeft aangehaald voor rekrutering en ook de bewering van zijn advocaat dat hij wordt verdacht de taliban verraden te hebben geen steun vindt in verzoekers verklaringen.

Met betrekking tot verzoekers vrees ten opzichte van de Afghaanse overheid omwille van het lidmaatschap van zijn broer bij de taliban en het incident dat zijn familie hierover meegemaakt zou hebben, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat hier evenmin geloof aan kan worden gehecht. Daartoe wordt besloten omdat:

- er niet zomaar geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen over het lidmaatschap van zijn broer bij de taliban, aangezien hij amper tot geen informatie kan geven over dit lidmaatschap of zijn activiteiten; zijn verklaringen over hoe zijn vader hiervan op de hoogte kwam en de confrontatie tussen zijn broer en zijn vader niet overtuigen nu hij hierover uiteenlopende verklaringen aflegde bij de DVZ, waar hij zei dat zijn vader verschillende keren geruchten hoorde en zijn broer daarmee confronteerde en deze altijd ontkende en het CGVS, waar hij verklaarde dat een persoon zijn vader foto's toonde van zijn broer waaruit af te leiden was dat hij bij de taliban was en hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud de kans kreeg om opmerkingen te formuleren over het interview bij de DVZ maar dit niet deed;
- zijn vrees voor de overheid verdwenen is sinds de machtsovername en dat zijn vrees voor de familie K. die ook na de overname nog zijn vijanden zijn, niet geloofwaardig is.

Met betrekking tot de aangehaalde vrees voor vervolging door Daesh wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze niet kan weerhouden worden omdat hij hierover met geen woord repte tijdens het vrije relaas op het CGVS en dit enkel vermeldde nadat hij tweemaal expliciet werd gevraagd of hij buiten de regering, de taliban of de K. familie vreest, opwerpt dat Daesh aanwezig is in zijn regio en hij verder zijn vrees voor Daesh niet kan concretiseren en niet kan aannemelijk maken dat hij persoonlijk het risico zou lopen door hen gevisieerd te worden in Afghanistan en zijn vrees hypothetisch is.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"De documenten die je voorlegt, kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Jouw taskara en die van jouw vader en de enveloppe waarmee jouw documenten jou werden toegestuurd, kunnen enkel jouw verklaringen over jouw identiteit, herkomst, nationaliteit en familiebanden ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Over de nota van jouw advocaat werd hierboven reeds aangegeven om welke reden ook dit document niet bij machte is een ander licht te werpen over de conclusies van het CGVS. Je legt ook een brief van de schooldirecteur/malik neer, waarin deze verklaart dat er een aanval door de overheid plaatsvond op jouw huis, dat jouw vader en broer toen omkwamen en dat jij hierna het land verliet. Ten eerste moet hierover benadrukt worden dat een dergelijk document een gesolliciteerd karakter vertoont en louter opgesteld kan zijn met het oog op jouw verzoek om internationale bescherming. Daarom kan dit ook niet als een objectief element dat jouw verklaringen ondersteund gezien worden. Bovendien betreft dit een handgeschreven document, dat louter een erg onduidelijke stempel bevat. Een dergelijk document kan dus eigenlijk door eender wie geschreven zijn, wat de bewijswaarde van dit document nog verder onderuithaalt. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Je legt nog foto's neer van de vernielingen aan jouw huis, de restanten van jouw vader en van jouw broer N.. Over de foto's van de vernielingen aan jouw huis, moet benadrukt worden dat nergens uit deze foto's afgeleid kan worden dat dit wel degelijk jouw huis zou zijn of dat de vernieling van dit gebouw enig verband houden met jouw verklaringen hierover. Over de foto's van de restanten van jouw vader moet dan weer benadrukt worden dat dit een erg onduidelijk foto betreft, waaruit niet kan afgeleid worden dat wat daar vastgehouden wordt wel degelijk menselijke resten zijn, noch dat dit de resten van jouw vader zouden zijn of dat zijn dood het gevolg zou zijn van de incidenten die jij in dit verband aanhaalt. Over de foto's van jouw broer moet beklemtoond worden dat nergens uit deze foto's afgeleid kan worden dat dit wel degelijk om jouw broer gaat, dat deze persoon overleden is ten gevolge van de incidenten die jij aanhaalt, of dat deze persoon banden had met de taliban. Jij verklaart nog dat dit duidelijk zou zijn uit het feit dat hij een kalashnikov vasthoudt (CGVS, p. 30). In de foto's die jij voorlegt, is een dergelijk wapen echter nergens zichtbaar."*

In de betreden beslissing wordt met betrekking tot deze overwegingen omstandig gemotiveerd. De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen de kern van zijn vluchtrelaas betreffen en dat terecht werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn incoherente verklaringen op geen enkele concrete wijze betwist maar zich beperkt tot de stelling dat hij steeds de waarheid heeft verteld en een theoretisch betoog over het afleggen van bedrieglijke verklaringen en dat dit de asielinstanties niet ontslaat van de plicht om de gegronde vrees voor vervolging of ernstig risico op ernstige schade te beoordelen. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten door deze in een ander daglicht te plaatsen aan de hand van concrete elementen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker dit niet doet. Verzoeker stelt weliswaar dat zo er sprake zou zijn van kleine tegenstrijdigheden deze niet zwaarwichtig genoeg zullen zijn en dat indien er sprake is van incoherenties deze de kern van het asielaas niet raken, maar gaat met zijn algemeen betoog totaal voorbij aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hierover en waaruit blijkt dat deze wel degelijk de kern van zijn vluchtmotieven betreffen, met name dat hij over het kernelement van zijn vluchtrelaas, met name het grondconflict, amper iets kon vertellen bij de DVZ en de moord op de zoon van S. niet vermeldde, hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar hij verbleef op de nacht van de raid op zijn huis, hij de link tussen de familie K. en de raid op zijn huis niet kan verduidelijken en het niet aannemelijk is dat zijn broer R. naar zijn regio zou zijn teruggekeerd als hij er de machtige familie K. en de taliban daadwerkelijk vreesde. Verzoeker verduidelijkt niet waarom hij meent dat de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties niet de kern van zijn vluchtrelaas, dat gebaseerd is op het langdurige conflict met de familie K. en de raid op zijn huis door de overheid dat zou zijn ingefluisterd door de familie K., betreffen.

Verzoeker stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker en dat rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen en bij de beoordeling van de bewijslast. De Raad stelt vast dat noch uit de bestreden beslissing noch uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat onvoldoende rekening zou zijn door verwerende partij met verzoekers jonge leeftijd op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud.

Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat in hoofde van verzoeker omwille van zijn minderjarigheid bijzondere procedurele noden werden erkend en dat de vereiste steunmaatregelen werden toegekend om rekening te houden met verzoekers specifieke kwetsbaarheid. In bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld: *Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw verklaarde land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan uw verplichtingen.* Hieruit blijkt dat verzoekers bijzondere procedurele noden werden erkend door verwerende partij en dat daarop de in de wet voorziene steunmaatregelen werden toegekend. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder niet blijken dat de vragen die aan verzoeker, die zeventien jaar oud was op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud werden gesteld en al een zekere maturiteit heeft bereikt, niet zouden zijn aangepast aan zijn leeftijd. Uit niets kan blijken dat verzoeker de vragen die hem werden gesteld zowel met betrekking tot zijn leefomstandigheden in zijn dorp en regio van herkomst als de concrete vluchtmotieven die hij aanhaalde niet zou begrepen hebben of dat het persoonlijk onderhoud anderszins moeilijk zou verlopen zijn. Ook van een minderjarige verzoeker om internationale bescherming kan in redelijkheid worden verwacht dat hij correcte verklaringen aflegt en dat zijn verklaringen consistent zijn met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht. Verzoeker licht verder ook niet concreet toe waaruit kan blijken dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoekers jonge leeftijd bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de redenen waarom hij zijn land is ontvlucht. Evenmin kan blijken dat de bewijslast *in casu* onredelijk hoog zou zijn gelegd of dat daarbij onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn leeftijd. Ook voor beschermingsverzoeken

ingediend door minderjarige verzoekers geldt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen en daarbij voldoende gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is om de door hem voorgehouden problemen met de K. familie en het lidmaatschap van zijn broer bij de taliban en de raid van de overheid op zijn huis die hiermee verband zou houden aannemelijk te maken, omdat zijn verklaringen samen beoordeeld met de door hem voorgelegde documenten hierover, niet geloofwaardig zijn gebleken. Daarbij kan niet blijken dat het gevoerde onderzoek onvoldoende rekening zou hebben gehouden met verzoekers jonge leeftijd of graad van maturiteit.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij ervan verdacht wordt de taliban verraden te hebben, *“hetgeen duidelijk geschraagd wordt door de reactie van de taliban ten aanzien van de familie van verzoeker”*, dat hij een risicoprofiel heeft gebaseerd op de problemen met de K. familie die banden had met de taliban, herhaalt hij slechts wat hij in de conclusie van zijn advocaat neergelegd bij verwerende partij in de loop van de administratieve procedure heeft aangehaald. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beroept op dezelfde vluchtmotieven als diegene die hierboven besproken zijn en met zijn algemeen betoog geen nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande analyse met betrekking tot de door hem ingeroepen vrees voor vervolging omwille van de problemen met de K. familie.

Waar verzoeker zich nog beroept op zijn risicoprofiel om gerekruteerd te worden door de taliban en daarbij citeert uit het Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van maart 2022, stelt de Raad vast dat verzoeker nooit een vrees voor rekrutering door de taliban in de loop van de administratieve procedure heeft ingeroepen en hij niet langer minderjarig is. De door verzoeker geciteerde informatie heeft betrekking op de rekrutering van kinderen door de voormalige Afghaanse strijdkrachten en de taliban voor de machtsovername. Door louter te verwijzen naar zijn jonge leeftijd maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij riskeert gerekruteerd te worden door de taliban.

6.4. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift ook op zijn risicoprofiel als jonge verwesterde Afghaan en wijst op een aantal studies en rapporten waarin wordt gewezen op het risico dat terugkeerders kunnen worden gezien als besmet door westerse waarden of als een mislukking waardoor zij risico lopen slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft

(EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in

uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen gepercipieerd worden in geval van terugkeer. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat bij hem sprake is van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit van en dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij niet meer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende sociale normen, wetten en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban. Waar verzoeker nog stelt dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen omdat zij kunnen worden gezien als onislamitisch of spionnen, stelt de Raad vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker zich identificeert met westerse waarden. In de bestreden beslissing wordt er reeds op gewezen dat de conclusie van verzoekers advocaat met betrekking tot zijn profiel als jonge verwesterde Afghaan slechts naar algemene informatie verwijst en verzoeker zelf ook niet aantoonde dat hij verwesterd is. De Raad kan slechts vaststellen dat hij ook in het verzoekschrift zijn (toegeschreven) verwestering op geen enkele wijze concretiseert. Verzoeker geeft geen enkel zicht op zijn activiteiten sinds hij in België is aangekomen en legt ook geen enkel stuk neer dat hierop betrekking heeft zodat de Raad niet kan

beoordelen of hij omwille van zijn activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt door zijn algemeen betoog en verwijzingen naar algemene landenrapporten over de problematiek van Afghanen die in het verleden terugkeerden vanuit het buitenland.

Waar verzoeker stelt dat hij geen sociaal netwerk meer heeft of minstens dient gesteld te worden dat dit netwerk niet de nodige bescherming kan bieden, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen inzake de raid op verzoekers huis, waarbij zijn vader en broer zouden zijn omgekomen, niet geloofwaardig zijn bevonden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in het verzoekschrift geen enkele poging heeft ondernomen om de motieven inzake zijn verklaringen over de raid op zijn huis die de dood van zijn vader en broer tot gevolg zou hebben gehad en de verdwijning van zijn twee andere broers aan de hand van concrete elementen te weerleggen. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij *in casu* niet langer over een sociaal netwerk in zijn dorp zou beschikken.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Waar verzoeker nog verwijst naar het risico om met een stigma of failure geconfronteerd te worden in geval van terugkeer, herhaalt de Raad dat stigmatisering, discriminatie of verstoting dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen tot vervolging of ernstige schade kunnen leiden en dat dit samen met andere individuele elementen moet bekeken worden, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan. *In casu* kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete individuele elementen aanreikt op basis waarvan kan worden besloten dat verzoeker in geval van terugkeer zal worden verstoten of gestigmatiseerd door zijn familie of lokale gemeenschap. Verzoeker brengt gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat stelt de Raad vast dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking kan worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met de familie K., de raid op zijn huis en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit Afghanistan, en zijn vrees voor rekrutering niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

7.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de

impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekers theoretische betoog inzake de rechtspraak van het EHRM in het verzoekschrift kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het huidige Afghanistan wel degelijk een de-facto-regering aanwezig is, met de-facto-ministers en de-facto-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Verder blijkt uit de landeninformatie ook niet dat het leveren van internationale humanitaire hulp wordt geblokkeerd of dermate verhinderd dat er geen humanitaire hulp meer kan plaatsvinden. Zo uit de beschikbare landeninformatie kan blijken dat UNOCHA aangaf met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen te worden geconfronteerd, bv. in de voedselbedeling en dat humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178) ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat de taliban Internationale organisaties of non gouvernementele organisaties die humanitaire bijstand leveren systematisch de toegang tot Afghanistan weigeren. Het is niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met voedseltekorten en droogte en dat de humanitaire en socio-economische situatie precair is, maar deze is het gevolg van een complexe samenwerking van diverse elementen en factoren zoals hoger uiteengezet zodat op basis van de beschikbare landeninformatie niet kan worden gesteld dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven

of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekers betoog kan niet anders doen besluiten. Waar verzoeker verwijst naar berichtgeving in de pers over de dagen voor en na de machtsovername en de problemen bij de evacuatie van personen in die periode, kan de Raad slechts vaststellen dat deze niet relevant is voor de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken dat geen specifieke informatie bevat met betrekking tot de indicatoren voor het beoordelen van de mate van willekeurig geweld in Afghanistan. Het reisadvies bedoeld voor personen die naar Afghanistan willen reizen is niet te beschouwen als richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, maar slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Verzoeker is afkomstig uit het district Alingar in de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze provincie heden voor een burger geen reëel risico bestaat voor een burger om persoonlijk het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te

worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

K. POLLET